

TRES METROS CADRADOS -David Pereira Santín 4ºB Muralla Romana

“Son as catro de mañá e eu aínda sigo desperto nesta pequena habitación de pouco máis de tres metros cadrados, case a escuras se non fose por esa pequena lampariña da esquina sur esquerda deste habitáculo, que ten a forza suficiente coma para alumear toda a habitación pero non para poida ver ben os obxectos que teño xusto diante miña. Pasan os segundos, logo minutos e logo as horas que escoitanse nese reloxo colgado na parede xusto enriba da pequena lampariña. O seu sonido enche toda a escuridade da habitación cada segundo que pasa, <<*Tic, Tac... Tic, Tac...*>>. Podería repetir ese mesmo sonido tantas veces como quixera. Non é a primeira vez que me atopo nesta mesma situación, esperto hasta as tantas da mañá, nunha escura habitación, e con dúas opcións diante miña; a guita ou o cabalo, o cabalo ou a guita. Case sempre escollo a mesma opción, o cabalo. Escolloa porque a outra, a guita, me levaría tamen a acabar co cabalo na man encendendo co mecheiro que se atopa xuto ao carón da miña perna.” “A noite segue como sempre, e eu, comenzo a prepararme un chute. Nunca antes pasara, nunca antes o virá e moito menos o sentín antes, pero xusto cando empecei a prerar o chute a miña nai petou na porta da miña habitación. Fai moito tempo que non vexo a mama, levarei días, quizás semanas dentro de esta habitación sen saír. Así o quixen eu. Puxen a televisión diante da cama, un pouco de comida, un cubo para o lixo, outro para mexar, outro para as feces e o último para vomitar nel. Fíxeno para poder evitar todo impulso a consumir calquera tipo de sustancia, sí, non saíu como pensaba, si que levo tempo aquí encerrado pero non podo olvidarme do cabalo e do real que é” - “Max abre a porta! Abre a porta por favor! Son mama Max, Abre!” - “Mama segue petando a porta pero non penso saír. Non penso saír por esa porta, que da a un pasillo, que a súa vez da a outro pasillo, que da a outra porta...” “O cabalo é tan real. Faite ver a realidade tal cal é, afasta a merda do mundo uns segundos para logo volver a traer esa merda como as olas no mar. A merda intensifícase. Faite ver a merda do mundo tal cal é. O cabalo vaise derretendo poco a pouco na cuchara, xa case está.” (collo a xiringa e empezo a enchela). “¿Por qué o fago?,”(atome o brazo cunha liga da miña nai para marcar ven as venas)” Por qué decido escoller o caballo?”(metome o chute) “Quen necesita razóns cando ten herína?” “Así que sí, son as catro de mañá e eu aínda sigo desperto nesta pequena habitación de pouco máis de tres metros cadrados, case a escuras se non fose por esa pequena lampariña encerrado en 3 metros cadrados.